

Petelin težki greh začuti na svojej duši, razkesá in razjoka se ter začne stopati z veje na vejo in poslednjič zletí na zemljo. Lisica priskoči, zgrabi petelina z ostrimi parklji, pogleda ga z divjimi očmi, zaskrtne z ostrimi zobmi, ter ga hoče požreti živega, kakor hudodelca. Petelin zaječí lisici: „Moja mati moja, lisica! Medéna usta, sladke besede, dobrikavi tvoj jezik! Oprostiš me greha, kadar mi požreš telo!“ „Nij mi drago tvoje telo ni tvoja pisana obléka; a drago mi je, maščevati neko sovraštvo. Ali še pómniš? Prišla sem bila h kmetu in hotela pojesti pišče; a ti, zlosréčnik! sedél si na visocih gredéh, zakričál si z velikim glasom, z nogama zateptál in s kriloma zaplopotál; potem so kure zaráhtale, gosí zagogotále, psi zalajali, žrebci zarezgetáli, krave zarukále. Zaslišali so možje in žene; prigrmele so babe z oméli in možje s sekirami ter me hoteli ubiti za pišče. In ti, hudobnež! da bi zdaj še ostal živ?“ „Mati moja, lisica!“ reče petelin, „včera j so me bili pozvali mej cerkvéne pevce, hvalili so me po vsej cerkvi, rekoč: dober mladenič, izvrsten, zna čítati in lep ima glas! — Ali bi ne mogel jaz tebe, mati moja, lisica! s prošnjo spraviti k cerkóvníku za pekaríco? Dohodki so velíki: dajali bodo mehkega kruha, sladkih povitíc, velíkih poprtníkov, masla, jajec in sírotke.“ Preslepíti se dá lisica takim besedam ter malo oslabí petelinu s parklji. A petelin se jej izruje, vzletí na visoko drevo ter zapoje z velikim glasom: „draga gospá pekaríca, bodi zdrava! Ali imaš velíke dohodke? Ali so sladke povitíce? Grbo si bajé si zlomila, noséč poprtníke!“

Lisica otide v gozd, bridko plakáje: „kar živim na zemlji, še nijsem slišala take sramote. Tako je, kadar pridejo petelini za cerkvéne pevce a lisice za pekaríce.“

Mati pri zibeli.

(Glej denašnje muzikalno prilogo.)

Ajaj, ajaj ljubček moj!
Dete trudno si nicoj;
Ajaj, ajaj, dete moje:
Ziblje mati ino poje.

Pridi, pridi grlica,
Boš mi dete zibala,
Dete moje mehko spalo,
In ne bode se jokalo.

Zunaj lepo jagnjiče,
Jagnje lepo belo je;
Jagnje bode priskakljalo,
Moje dete pozibalo.

Lepe rožice cvetó,
Belo ino pisano;
Jutre bova zgodaj vstala
Bova lepe rož'ce brala.

Priletite angeljci,
Vi nebeški družejí;
Bote dete mi var'vali,
Njemu sladko spanje dali.

Kadar pridno dete spí,
Ljubi Bog nad njim bedí,
Kadar dete tiho aje,
Bog mu sladke sanje daja.

Ajaj, ajaj, detece,
In ne žali matere!
K sebi te ne bodem djala,
Bog ne daj, da b' te zaspala.

A. M. Slomšek.